

Tarihi Kulluk Sözleşmesi 9

– Bayram KAYA · 30 Haziran 2017

İttifakı süreç grup üzerindeki ittifakı inşayı, giderek kolektif limitet anonim lige çevirmişti. Gruplar ittifak içine kuramsal olukla bir tek olan kendi grup hünerli, grup emekleri olan grup mesleği bir tek totem mesleğiyle geldiler. İlk totem meslekli inşa grup emeğini ve grup üreten ilişkisini zorunlu kılıp inşanın temeline koyuyordu. Geçmiş değişme dönüşme bağıntıları içinde geleceğin şimdisi eylemişti.

İnşanın temeli zorunlu totem grup meslekli, gruplar emeği üzerine sentezle üreten ilişkiydi. Bu geri bağlanım yasasıydı. İlerdeki süreçlerde olan her hangi bir eğrilik bu geri bağlanım yasası olan emek ve sentezine göre düzeltilecekti. Finansmanıcı, girişimci diye bir doğrultma referansı yoktu. Açlık dürtüsü size üretiyor, Emek gücünüz de üretimimize finansman oluyordu. Anonim oluş ittifaklar içindedir. Grup emekleri birbirine karşılıklı denklik olmasıyla inşacı bir entegrasyondur.

Demek ki inşanın ittifaklı olan ikinci aşaması içinde her bir grup tüzeli olukla tekil bir kişiydi. Bu tekil görünüm içinde grup emeği bir kişi emeği gibi görülüyordu. Karşı grupla tüzeli olanlar emeği de yine kişi emeğine denk bir emek gibi değerlendirirdi. Kişiler (gruplar) farklı kullanım değeri üretmenin ittifak bağıntısıydı. Yani grup önce sağlatma yapmanın, sonra üretmenin bağıntısıydı. İttifaklar ise gruplar üzerinde farklı kullanım değeri üretmenin sentez bağıntısıydılar.

İnşanın temelinde herkese göre olur sağlatma en önde gelir. Şu halde ittifaklar farklı üretim hareketinin sentezi de olsa ittifakın içine sağlatma yapması esastır. Grupların kendi totem meslekli üreten ilişki ürünlerini, diğer totem meslekli grupların farklı kullanım değerli üreten ilişki ürünlerine karşı denk olması da geri bağlanım yasasının inşasıydı.

İttifaklar grup hünerli, grup emeğine dayanan süreci, kişiler üzerine yansıttı. Gelişen teknik ve grup basıncı bunu böyle kıldı. Söz gelimi bir kişi kendi totem mesleğini a'dan Z'ye bilmekle kalmadı. Karşı totem mesleklerle olan berberliği içinde boş kaldığında balık tutmaya. Gerektiğinde koyun gütmeyi ve koyun beslemeyi de öğrendi. Böylece bir kişi birkaç mesleği yapar olmanın donanımıyla ittihaz oldu.

Sadece grup mesleği içinde grup mesleğini ya da kendi başına kendi grup mesleğini yapan kişilere on parmağında on marifet olan kişiler dendi. Grup, ittifak içinde balık tutmasına karşılık mısır alıyordu. Oysa on parmağında on marifet olan kişi diğer bir marifetiyle kestiği saçın karşılığı olan emek, sadece mısır üreten kişide yoktu.

Bir mesleği bilmenin genel olduğu durum içinde kişilerin on parmağında on marifetle olması genel olan durum içinde böylesi bir tikel durumları da ortaya çıkardı. Elbet kişinin yaptığı on parmaklı on marifet te 24 saatle sınırlıydı. Böyle olunca on parmağı on hünerli kişi yaptıklarına karşılık olacak alacağı karşı

emek ürünleri de, sınırlı olmak zorundaydı. Bu durumla kişi kendi emek gücünün verimli oluşunu ya da finansman ve sömürü olacak kendi emek gücünün artı ürün vermesini keşfediydi. El düşüncesi oluşana kadar bu on parmağında on marifetlilik masum duracaktı.

El düşüncesi de gökten zembille inmeyecekti Aksine El düşüncesini de bu tarz tekil, tikel olukla tek tük belirmeler ortaya koyacaktı. Ama ana inşa olan geri bağlanım yarasının da unutulmaması şartıyla. Şimdilik karmaşık olmayan on parmakta on becerili oluşun emek karşılığı; yine farklı kullanım değeri olan bir başka emeğe denk olmasının görülüp henüz kullanılamamasıydı.

İşte ittifak içinde grupların, gruplar arası emeği ortaklaşması süreci ittifakın genellik gösteren durumuydu. Ortak bir anonim durumdu. Ortak anonim durum mantığı on parmağında on hüner olmayı hem değerlendiremiyordu hem de on parmağında on hüner olmak ittifakı genellik içinde birkaç ve birçok özel durumdu.

On parmakta on işle oluk ittifak içinde henüz tümeli olan bir durumda değildi. Kendi içinde on parmağında on iş oluşun özel durumu olan bu yansıma, El manalı anlayışa geçmede temel yansıma olacaktı. El düşüncesine geçen diğer birçok bağıntı gibi ikinci bir bağıntı yansımasının aşamasıydı bu.

Kişi muktadirle oluş, genel sahiplik içinde özel sahipliğe geçişte böylesi on parmağında on iş oluşun katkısıdır. El olmak için kişinin on parmağında on marifet olması yeterli değildi. El olacak kişi kişideki bu on parmakta on marifeti görmekle buna ortam yansıması yaptırması, sürece hakim olması için yeterliydi. Bu görüş El düşüncesine sapılmasına neden olacaktı. Ama bu sapma El manalı düşünceye geçişteki kırılmalarını da gözden kaçıracaktı. Gözden kaçırdığı bir emeğin karşılığının yine bir emek olmasıydı.

Nasıl ittifak içinde grup benim hakkım olanı bana ver diyorsa, Kişi donanımlı kişi hünerli emeklerin kişi mesleğine dönüşmesi esnasında kişi de kendi emeği olan hakkını isteyecekti. El manalı anlayış içinde benim hakkım denen şey mal mülk hakkı oluşla mal sahiplerine geçti. Kişi "benim olanı bana ver" denmesini rızık olarak öğrenip bildiği için unuttu.

Kişi ittifak içinde ittifak bizim diyordu. Ve kişi bizim olanın içinde benim olanı ver diyordu. Ama köleci ittifak içinde bizim olan yoktu. Kendisinin olanlar takdir, nasip, rızık olma öğreti ve hüllesine dönüştü. Bu dönüşme içinde her şey El'indi. Böylece bizim olan bizim olmadığı için El karşısındaki kişi, kendi emeğine "benim olanı bana ver" diyemedi.

Bu müthiş bir enfeksiyondur. El'in benim dediği karşısında kişi kendi çalışmasına bile benim diyemiyordu. Buna da öznel bir bahane kılıf bulmuştu. Çünkü diyordu "El dilemeseydi ben çalışamazdım " demekle boyun eğilen tevekülün baskı ve basıncı büyüdü bir illüzyondur. İllüzyon uyusukluğu, kişilerin üzerine oturmuştu. Hem de enkebit gibi. Bu tarz bakışla emeğe rızık denmesi de, kişinin kul olması da, sürecin kişilerine yakışırdı.

Bu tür büyölü illüzyonun baskı ve basıncı altında; sürecin doğrultması yapılamazdı. Bir geri bağlanım yasası olan farklı kullanımlı emek değeri üreten emektir demeyi unutacaktı. Kişiler emeklerin denklığı üzerinde kendi sahipliğini ortaya koyma bilincini; rızık, nasip ve El'in dilemesi gibi abuklukla değişmişti. El'in dilemesi öğretili çaresizlik kişiyi ezmekle kişi geçmiş bilincini unutacaktı. Herkesler emeği nedenle "benim olanı bana ver " demesini unutacaktılar. Unutmak bir yana herkes El'e, "benim olan da senin" diyordu. Köleci inşa böylesine kuşatan ipnotize eden inşaydı.

Tarihin gruplar üzerinde anonim kıldığı süreci şimdi El, kişiler üzerine bir nasip ya da rızık saçılımı yapmakla; süreci önce komandit ve sonra da limitet sahipliğe çevirecekti. Bu süreç El sahipliğiydi. "Senin olan da benim olan da senin denen süreçti. El kendi kişisel sahipliğini; kişisi olanı anonim ortaklık sürecinden ayırdı. El, anonim olan süreci; bu tür kişi sahipli, özel sahipliğe dönüşmesinin içindeki mantığı sosyal dil söylemi içinde şöyle söyledi.

Ön ittifaklı anonim süreci öznel düşünce olgularına bölmenin düşünce fırtınası içinde olan ağızlar, bugünkü deneyimimle Ali diyordu. Kalpler de Muaviye diyordu. El mantığına geçişte bu tarz gizli gündemli ikili niyetler ortaya konuyordu.

Yani kolektif olan üzerinde, " benim olan da, bizim olan da senin" diyen öğreti içindeki mantık ifsadı vardı. Bu mantık ifsadına göre benim ve bizim olan kolektif mal, mülk sahipliği El'indi. Anonim olanı El'e biz vermekle anonim olana El, güya El koymuş oldu. Bu nedenle anonim olanı ferağ etmekle El'e devredilene söylemlerle el konacak olan sahiplik iktisabına özel mülk olan diye söyleniyordu.

Özel mal mülk sahipliği, zorunlu inşanın üzerine; ortaklığın olan zenginlik kaynaklarını gönüllü ferağ etme işiydi. Bu nedenle El de ferağ edilen rızık, nasip oluşla, lütuf, ihsan oluşla geri kişilere verecekti. Ön ittifak içindeki düşünce fırtınası içinde bu öznel düşünceleri öğrenmişlerdi. Şimdi düşüncede olanı eyleme koyuyorlardı.

İşin tuhafı El'e ferağ edilen mal mülkle saçılacak olan nasibin ya da bu vadin muhatabını, kişiler; hep kendileri sanmakla kendilerini şanslı olacak olan düşünüyorlardı. Süreçte böylesi bir kendi kendisine bahis tutuşmanın ikiyüzlülüğü vardı tarihi kulluk sözleşmesinde.

Benim olan da ve bizim olan da senin deyip kişiler bahisi ortaya koyuyordu. Ortaya konan bahisin nasip olukla saçılacak olmasının muhatabının da yine kendisinin olacağına kendisi gibi emin olmanın kendi kendisine bahisiydi bu kulluk sözleşmesi.

Devlet kuşunun kendi kafasına konacağı yanılmasına pey sürmeydi bu tarihi kulluk sözleşmesi. Lütfu kereme uğrayacak olmanın; kandırılabilceğini düşünmeden kandırmaya hükmetmenin cazibesiydi bu tarihi kulluk sözleşmesi. Öznel düşünce süreci içinde olacak olan bu yanılma ve yanılma içindeki kişiler

"benim olan da bizim olan da senin" demenin dili içinde olmakla İbrahim'diler, Ali'ydiler. Bizim olanda benim olan da senin diyen ferağ kavramı vaat ve umudun şans olmasını yaratmak için ortaya konmuştu.

Ama umulup beklenen vaadi kişi salt kendileri üzerine doğacak bir vaat olmasına kalpten inanan kişi de Nemruttu. Çünkü Nemrutlar açıktan "benim olan benim, senin olan senin" derken kalplerinde olan çelişki ile samimi değildiler. Kalplerinde senin olan da benim diyorlardı. Bu nedenle El mana anlayışı hep bağış lütuf, ele, geçirme, istimlak etme, ihale, komisyon, hediye, rüşvet alma rant edinme, kira sağlama gibi ihsanlar üzerine kayraydı. Ama niyet, akıbetle aynı olmayacaktı.

Ön ittifaklar içindeki köleci mana düşünceli tartışmaların içinde olanalar, kendilerini ortamın ağırbaşlı, iyi huylu, güzel bir niyetini taşımanın İbrahim'i olukla kendilerini ortama ihale ediyordular. Güzel niyet olmasa da konu tartışmacısı olan herkes; güzel niyet olan ne ise; bu güzel durumun öznesi olmayı hep kendisi olmakla anlıyordu. Bu da nemrutluktu ki niyetle akibeti aynı yapmayacaktı.

Kalpten pazarlıklı Muaviye gibi olan bu tür mantığın eylem birliğiyle, El mantıklı köleci sisteme geçildi. Sonra güzel beklentisi oluşan Akıbet, niyet edilen gibi olmayacaktı. Niyet neydi, akıbet ne? Dedirttiren bir şaşkınlığını ortaya koyacaktı. Eylem birliği eylem ayrılığına dönüştü. Ama olsundu. Bir kez El olan sisteme girdikten sonra, Muaviye için tavşan karşı yamaca geçmiş oluyordu. Yeni olukla anlaşılır olan durum buydu.

Kolektif güç bilincinin içinde, gruplar ve kişiler deney ile yeniden ve yeniden üretmeyi öğrenendiler. Köleci süreç içinde de "sen dilemezsen biz çalışamazdık" mana anlayışlı teslimiyeti süreç öğrenildi. Şimdi El karşısındaki kişi El'e teslim olanın ilkiydi. El sürecinin içindeki kişi, geleceğini öğrenilmiş çaresizlik olmakla inşa etmeyi ortaya koyuşun da bir süreciydi.